

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 12, 2013

Nummer 12, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA0799](#) 28-05-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA0800](#) 28-05-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2012:BY4238](#) 28-05-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA0796](#) 28-05-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA0805](#) 28-05-2013

Uitspraken zonder ECLI

[- onbekend -](#)

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[- onbekend -](#)

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[- onbekend -](#)

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[- onbekend -](#)

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Beklag en beslag

De uitspraak Rechtbank luidt: De Rechtbank heeft het klaagschrift van de klagster, strekkende tot teruggave aan haar van de onder G. Vromen inbeslaggenomen bankbiljetten, bedragende in totaal € 38.300, ongegrond verklaard. De Rechtbank heeft daartoe het volgende overwogen: 'Maatstaf bij de beoordeling van het onderhavige klaagschrift is of het belang van strafvordering zich verzet tegen teruggave van hetgeen bij klager in beslag is genomen. De rechtbank stelt vast dat op het voormelde goed beslag is gelegd op de voet van artikel 94 van het Wetboek van Strafvordering. Uit de beschikking d.d. 20 september 2011 volgt dat op het geldbedrag tevens conservatoir beslag rust. De rechtbank is van oordeel dat het belang van strafvordering zich in dit geval verzet tegen teruggave van het geldbedrag. Immers, het is niet hoogst onwaarschijnlijk dat de rechter, later oordelend, de verplichting tot betaling van een geldbedrag zal opleggen, waarbij het betreffende goed tot verhaal kan dienen.' De uitspraak van de Hoge Raad luidt: Om de juiste beoordelingsmaatstaf te kunnen hanteren zal ten tijde van de behandeling in raadkamer duidelijk moeten zijn welke bepaling of bepalingen aan het beslag ten grondslag ligt of liggen. Bij inbeslagneming op basis van artikel 94 Sv staan centraal de waarheidsvinding, ook wat betreft het aantonen van wederrechtelijk verkregen voordeel als bedoeld in artikel 36e Sr, en het verwijderen uit het maatschappelijk verkeer van voorwerpen waarvan de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer kan worden bevolen. Bij inbeslagneming met toepassing van artikel 94a Sv gaat het om een conservatoir beslag, waarmee in geval van verdenking van of veroordeling wegens een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd, beoogd wordt een verhaalsmogelijkheid zeker te stellen in verband met een later eventueel op te leggen geldboete of ontnemingsmaatregel. In een geval waarin het belang van strafvordering het voortduren van een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag niet meer vordert en waarin een derde op de voet van artikel 552a Sv een klaagschrift heeft ingediend strekkende tot teruggave, dient de rechter te beoordelen of de klager die stelt rechthebbende te zijn, inderdaad redelijkerwijs als rechthebbende op het inbeslaggenomen kan worden aangemerkt. Ingeval een beslag is gelegd als bedoeld in artikel 94a Sv en een derde die stelt eigenaar te zijn, op de voet van artikel 552a Sv een klaagschrift heeft ingediend, dient de rechter als maatstaf aan te leggen of zich het geval voordoet dat buiten redelijke twijfel is dat de klager als eigenaar van

het voorwerp moet worden aangemerkt en daarvan in zijn beslissing blijkt te geven. Indien de klager als eigenaar wordt aangemerkt, zal de rechter tevens moeten onderzoeken en daarvan blijkt moeten geven of zich de situatie van artikel 94a, derde of vierde lid, Sv voordoet. Indien buiten twijfel is dat de klager als eigenaar van het voorwerp moet worden aangemerkt en zich niet de situatie voordoet als bedoeld in artikel 94a, derde of vierde lid, Sv, dient het inbeslaggenomen voorwerp aan de klager te worden teruggegeven. Onderzoek naar het belang van strafvordering is dan niet aan de orde. (Vgl. HR 28 september 2010, LJN BL2823, NJ 2010/654 en HR 26 maart 2013, LJN BZ5407).

De Rechtbank heeft vastgesteld dat het beslag op het in het klaagschrift bedoelde geldbedrag zowel berust op artikel 94 als op artikel 94a Sv. Het middel klaagt terecht dat de beschikking van de Rechtbank geen beslissing inhoudt op het klaagschrift voor zover dat gericht is tegen het op de voet van artikel 94 Sv gelegde beslag. Voor zover de ongegrondverklaring van het klaagschrift betrekking heeft op het op de voet van artikel 94a Sv gelegde beslag, heeft de Rechtbank, gelet op hetgeen in 2.4 is overwogen, een onjuiste maatstaf toegepast. Ook daarover klaagt het middel terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Utrecht, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-05-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA0800

Zaaknummer: 12/01965 B

Wetsartikelen: 94 Sv en 94a Sv

RECHTSPRAAK

Verblijfsvergunning 2

Het eerste middel klaagt over de verwerping door het Hof van het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging op grond van artikel 31, eerste lid, Vluchtelingenverdrag.

Dit middel wordt als volgt beoordeeld: Blijkens zijn in 2.3 weergegeven overwegingen is het Hof ervan uitgegaan dat de verdachte op 9 maart 2008 vluchteling was, dat de verdachte zijn thuisland Somalië is ontvlucht en via onder meer een hem onbekend Arabisch land naar Nederland is gereisd, alwaar hij op 4 maart 2008 is aangekomen, dat hij bij zijn reis gebruik heeft gemaakt van valse of vervalste identiteitspapieren, dat de verdachte voornemens was vanaf Eindhoven Airport met gebruikmaking van het hem in Nederland overhandigde, in de tenlastelegging vermelde, (valse) paspoort Nederland uit te reizen naar de tussenbestemming Dublin, Ierland, om vandaar door te reizen naar zijn 'eindbestemming' Londen, Verenigd Koninkrijk, en dat hij op Eindhoven Airport dit paspoort heeft overhandigd aan de Koninklijke Marechaussee. Aldus heeft het Hof vastgesteld dat de verdachte zich als vreemdeling in het kader van zijn vlucht in Nederland heeft bevonden, terwijl hij onmiskenbaar op doorreis was naar (uiteindelijk) het Verenigd Koninkrijk als land van toevlucht.

In zodanig geval kan de verdachte, die zich tegen zijn vervolging ter zake van het in artikel 231 Sr omschreven strafbare feit verweert met een beroep op de bescherming die artikel 31 Vluchtelingenverdrag beoogt te bieden, deze bescherming niet worden ontzegd op de enkele grond dat hij zich in Nederland niet onverwijld bij de autoriteiten heeft gemeld of in Nederland geen asielaanvraag heeft gedaan, waar hem in het land van toevlucht de bescherming van deze verdragsbepaling zou zijn toegekomen. Een andere uitleg van deze bepaling zou onvoldoende recht doen aan de bedoeling van artikel 31 Vluchtelingenverdrag om vluchtelingen te vrijwaren van vervolging wegens 'illegal entry or presence' en het daarmee samenhangende bezit van valse identiteitspapieren en zou de met die bepaling beoogde bescherming van vluchtelingen ernstig tekortdoen. Het oordeel van het Hof dat de verdachte, die als vluchteling onmiskenbaar op doorreis was en wordt vervolgd ter zake van het in het kader van zijn vlucht in het bezit hebben of aangewend hebben van vervalste documenten, de bescherming van artikel 31 Vluchtelingenverdrag ontbeert op de grond dat hij bij binnenkomst

of bij zijn verblijf gedurende vijf dagen in Nederland zich niet onverwijld bij de autoriteiten heeft gemeld, geeft dus blijk van een onjuiste opvatting omtrent die verdragsbepaling. Daarop heeft het Hof zijn verwerping van het beroep op niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in de strafvervolgning dan ook niet kunnen baseren.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: Het middel is terecht voorgesteld. Hetgeen hiervoor is overwogen, brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven, het tweede middel geen bespreking behoeft en als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-05-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2012:BY4238

Zaaknummer: 10/05426

Wetsartikelen: 31 lid 1 Vluchtelingenverdrag

RECHTSPRAAK

Verblijfsvergunning een goed als bedoeld in artikel 326 Sr (oplichting)?

Het eerste middel komt op tegen de verwerping door het Hof van het verweer dat een verblijfsvergunning niet kan worden aangemerkt als een goed in de zin van artikel 326 Sr.

Het tweede middel bevat de klacht dat uit de door het Hof gebezigde bewijsmiddelen niet kan worden afgeleid dat sprake is van afgifte van een verblijfsvergunning door de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

De Hoge Raad beoordeelt de middelen als volgt:

Het Hof heeft het in het eerste middel bedoelde verweer als volgt samengevat en verworpen:

'De raadsman van de verdachte heeft ter terechtzitting in hoger beroep, overeenkomstig zijn aan het hof overgelegde en aan het proces-verbaal gehechte pleitnotitie, het verweer gevoerd - zakelijk weergegeven - dat de verdachte behoort te worden vrijgesproken van het onder 2 ten laste gelegde, omdat een verblijfsvergunning niet aan te merken is als een 'goed' in de zin van artikel 326 van het Wetboek van Strafrecht.

Het hof overweegt hieromtrent als volgt. Onder een 'goed' in de zin van artikel 326 van het Wetboek van Strafrecht, moet worden verstaan elk goed dat vatbaar is om voor de bezitter (economisch of anderszins) waarde te hebben. Een verblijfsvergunning, een beschikking van een bestuursorgaan, is een vergunning die iemand over het algemeen moet hebben om te kunnen wonen en werken in een land waarvan die persoon geen staatsburger is. Een verblijfsvergunning belichaamt rechten en aanspraken. Derhalve heeft het (in economische zin) waarde voor de bezitter ervan en kan het worden aangemerkt als een 'goed' in de zin van artikel 326 van het Wetboek van Strafrecht (zie ook HR 6.10.1992, LJN ZC9117). Het hof verwerpt het verweer."

In aanmerking genomen dat een verblijfsvergunning een beschikking van een bestuursorgaan is die ingevolge artikel 8, aanhef en onder a, in verbinding met artikel 9, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 wordt afgegeven in de vorm van een document of schriftelijke verklaring en die derhalve als zodanig vatbaar is voor afgifte in de in artikel 326 Sr bedoelde

zin, geeft het oordeel van het Hof dat zo een vergunning een goed is in de zin van artikel 326 Sr niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting. Het middel faalt.

Aangaande het tweede middel oordeelt de Hoge Raad: Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat een verblijfsvergunning is afgegeven, niet zonder meer kan worden afgeleid uit de inhoud van de door het Hof gebezigde bewijsvoering, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Het middel is gegrond.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: Nu de Hoge Raad geen grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, brengt hetgeen hiervoor is overwogen mee dat als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-05-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA0799

Zaaknummer: 12/00159

Wetsartikelen: 326 Sr

RECHTSPRAAK

Inspanningsverplichting

De uitspraak van het Hof luidt: Het Hof heeft in hoger beroep in de ter terechtzitting gevoegde zaken met onderscheidenlijk parketnummer 22-03452-10 en 22-002394-11 de aan de verdachte onder 3 en 5 tenlastegelegde feiten bewezenverklaard en gekwalificeerd als [de Hoge Raad leest] 'medeplegen van met iemand die de leeftijd van twaalf jaren, maar nog niet die van zestien jaren heeft bereikt, buiten echt, ontuchtige handelingen plegen die bestaan uit of mede bestaan uit het seksueel binnendringen van het lichaam' en voorts bepaald dat aan de verdachte geen straf of maatregel wordt opgelegd.

Het voorgestelde middel klaagt dat het Hof het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging, onbegrijpelijk gemotiveerd heeft verworpen.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de Advocaat-Generaal onder 5.19 kan het middel niet tot cassatie leiden. Zoals de Hoge Raad in zijn arrest van 16 november 2010, LJN BM4308, NJ 2012/437, heeft beslist, leidt het instellen van een strafvervolging ter zake van een misdrijf als bedoeld in artikel 167a Sv ingeval de minderjarige niet in de gelegenheid is gesteld zijn mening over het gepleegde feit kenbaar te maken of ingeval de minderjarige te kennen heeft gegeven die vervolging niet te wensen, niet zonder meer tot de niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging. Het komt immers erop aan of de minderjarige door dat verzuim dan wel door het instellen van de vervolging zo ernstig in zijn belang is geschaad dat dat, afgewogen tegen andere met de vervolging gemoeide belangen, dient te leiden tot het oordeel dat vervolging achterwege had moeten blijven. Daarbij verdient opmerking dat ingeval het openbaar ministerie is tekortgeschoten in zijn in artikel 167a Sv vervatte inspanningsverplichting, dat verzuim niet kan worden aangemerkt als een verzuim van vormen als bedoeld in artikel 359a Sv omdat het niet de verdachte is die door de niet-naleving van dat voorschrift is getroffen in een belang dat die bepaling beoogt te beschermen. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

De A-G concludeert: Voor zover het middel klaagt dat het oordeel van het Hof dat het openbaar ministerie in redelijkheid tot vervolging kon overgaan onbegrijpelijk is omdat bij de

vervolgingsbeslissing de Aanwijzing opsporing en vervolging inzake seksueel misbruik niet in acht is genomen, faalt het omdat, indien moet worden aangenomen dat in de desbetreffende passage vervolgingscriteria worden geformuleerd, die passage betrekking heeft op seksueel misbruik in afhankelijkheidsrelaties, waarvan volgens het middel echter geen sprake is. Voor zover het middel klaagt dat het Hof bij vorenbedoeld oordeel voorbij is gegaan aan de specifieke omstandigheden van het geval, faalt het omdat op dergelijke specifieke omstandigheden in feitelijke aanleg geen beroep is gedaan. In de overwegingen van het Hof - dat, mede gelet op zijn vaststelling dat artikel 167a Sv is nageleefd, kennelijk tot uitgangspunt heeft genomen dat het slachtoffer geen vervolging wenste - ligt het oordeel besloten dat het openbaar ministerie desondanks in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat het slachtoffer door de strafvervolging niet dusdanig in haar belangen is getroffen dat die strafvervolging achterwege behoort te blijven. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk gelet op enerzijds hetgeen het Hof in aanmerking heeft genomen met betrekking tot het maatschappelijk belang dat met vervolging gemoeid was en anderzijds (1) dat artikel 245 Sr strekt tot de bescherming van de seksuele integriteit van personen die gelet op hun jeugdige leeftijd in het algemeen geacht moeten worden niet of onvoldoende in staat te zijn zelf die integriteit te bewaken en de draagwijdte van hun gedrag in dit opzicht te overzien⁽¹⁴⁾ en (2) dat niet is gebleken van aanwijzingen dat sprake is van bijzondere belangen aan de zijde van het slachtoffer die door vervolging ernstig zouden worden geschaad. Het middel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-05-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA0796

Zaaknummer: 11/05550 en 11/05551

Wetsartikelen: 167a Sv

RECHTSPRAAK

Het proces verbaal in WOTS-zaak ontbreekt ter terechtzitting bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken.

Het voorgestelde middel strekt blijkens de daarop gegeven toelichting ten betoge dat het onderzoek ter terechtzitting en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak nietig zijn, aangezien geen proces-verbaal van die terechtzitting is opgemaakt.

Volgens artikel 326, eerste lid, Sv, dat hier ingevolge artikel 28, vierde lid, WOTS van toepassing is, houdt de griffier het proces-verbaal der terechtzitting, waarin achtereenvolgens aantekening geschiedt van de in acht genomen vormen en van al hetgeen met betrekking tot de zaak op de terechtzitting voorvalt. Het in het middel bedoelde proces-verbaal ontbreekt bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken. Naar aanleiding van een door de raadsman op de voet van artikel IV lid 3 van het Procesreglement Strafkamer Hoge Raad 2008 gedaan verzoek is bij de Rechtbank nadere informatie ingewonnen. Op grond van die informatie moet worden aangenomen dat is verzuimd een proces-verbaal op te maken. Dit verzuim strijdt zozeer met een behoorlijke procesorde dat het nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting en van de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak meebrengt. Het middel is terecht voorgesteld.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: Hetgeen hiervoor is overwogen brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven, de overige middelen geen bespreking behoeven en als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad, vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Noord-Holland teneinde opnieuw te worden behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 28-05-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA0805

Zaaknummer: 12/04986 W

Wetsartikelen: 28 lid 4 WOTS en 326 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

De opvatting dat aan een bij afpersing verkregen ‘gegeven’ onmiddellijk of middellijk enige economische waarde moeten kunnen worden toegerekend vindt, gezien de tekst van artikel 317 Sr en de wetsgeschiedenis, geen steun in het recht.

Het voorgestelde middel klaagt over de motivering van de bewezenverklarde afpersing.

Het middel wordt als volgt beoordeeld: Voor zover het middel berust op de opvatting dat aan een bij afpersing verkregen 'gegeven' onmiddellijk of middellijk enige economische waarde moet kunnen worden toegekend, is het tevergeefs voorgesteld. Die opvatting vindt, gezien de tekst van artikel 317 Sr en de hiervoor aangehaalde wetsgeschiedenis, geen steun in het recht. Blijkens diezelfde wetsgeschiedenis blijft de door het schrappen van de zinsnede 'met geldswaarde in het handelsverkeer' bewerkstelligde verruiming van de strafbaarstelling van afpersing in artikel 317 Sr echter beperkt door het vereiste oogmerk tot wederrechtelijke bevoordeling. Mede in dat licht bezien geeft de overweging van het Hof 'dat verdachte het oogmerk heeft gehad om zich wederrechtelijk te bevoordelen, welk voordeel economische waarde had', waarbij het Hof dus - anders dan voor het hiervoor onder 2.4 besproken bestanddeel 'gegevens' - voor het oogmerk van de wederrechtelijke bevoordeling wel van belang achtte dat het voordeel economische waarde had, niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting. Het middel klaagt echter terecht erover dat de bewezenverklaring in dit opzicht ontoereikend is gemotiveerd, nu het Hof blijkens zijn 'bijzondere overwegingen omtrent het bewijs' slechts de omstandigheid dat 'verdachte en zijn mededader de informatie met betrekking tot diefstal van hennep uit een hennepkwekerij van [slachtoffer] hebben willen verkrijgen met de kennelijke bedoeling om [slachtoffer] ervan te weerhouden hem (opnieuw proberen) te bestellen' voldoende heeft geacht voor het bewezenverklarde 'bevoordelen' uit de zinsnede 'oogmerk om zich wederrechtelijk te bevoordelen'. Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: Nu de Hoge Raad geen grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, brengt hetgeen hiervoor is overwogen mee dat de middelen voor het overige geen bespreking behoeven en als volgt

moet worden beslist. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Krakers-zaak, ‘gebruik door de rechthebbende’

Het eerste middel komt op tegen het oordeel van het Hof dat de verdachte met betrekking tot de gekraakte woning geen aanspraak kan maken op het huisrecht.

Dit middel wordt aldus beoordeeld: Ter terechtzitting in hoger beroep heeft de verdediging het verweer gevoerd dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in de vervolging van de verdachte vanwege onherstelbare vormverzuimen als bedoeld in artikel 359a Sv. Daartoe heeft de verdediging onder meer aangevoerd dat de verdachte huisrecht had opgebouwd met betrekking tot het gekraakte gebouw aan de [a-straat 1-10], op welk recht inbreuk is gemaakt door het binnentreden, de aanhouding van in het gebouw aanwezige personen en de ontruiming door de politie. Het Hof heeft dit verweer gemotiveerd verworpen. Ten aanzien van de vrijspraak van feit 2 meest subsidiair heeft het Hof overwogen dat de verdachte op bezoek was bij de krakers en niet kan worden bewezen dat de verdachte zelf het gebouw aan de [a-straat 1-10] wederrechtelijk in gebruik heeft genomen. Bewezenverklaard is dat de verdachte vertoevende in voornoemd gebouw, waarvan het gebruik door de rechthebbende niet meer dan twaalf maanden voorafgaande aan de wederrechtelijke ingebruikname was beëindigd, zich op vordering vanwege de rechthebbende niet aanstonds heeft verwijderd. Het voorgaande brengt mee dat hetgeen het Hof ter verwerping van het verweer inzake de ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie heeft overwogen omtrent het huisrecht in deze zaak moet worden beschouwd als een overweging ten overvloede. Derhalve heeft de verdachte geen belang bij zijn klacht, zodat het middel niet tot cassatie kan leiden.

Het tweede middel klaagt over de beslissing op een ter terechtzitting in hoger beroep gevoerd verweer.

Dit tweede middel wordt als volgt beoordeeld: Uit de wetsgeschiedenis, noch uit de ratio van artikel 429sexies Sr, volgt dat artikel 429sexies Sr niet van toepassing zou zijn op slooppanden, dan wel dat de voor het pand te vinden bestemming dienstbaar moet zijn aan 'een rechtvaardige en evenwichtige verdeling van schaarse woonruimte', in die zin dat de toepasselijkheid van artikel 429sexies Sr dwingend verbonden is aan wederom als

huurwoning(en) beschikbaar stellen van het leeggekomen bouwwerk. Het Hof heeft derhalve niet blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door in zijn overwegingen te betrekken dat niet is gebleken dat woningbouwvereniging Laurentius onherroepelijk afstand heeft gedaan van haar recht op het gebouw en mede daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat het voornemen van Laurentius het gebouw te slopen niet eraan in de weg staat dat Laurentius in de gegeven omstandigheden bescherming kon ontlenen aan artikel 429sexies Sr. Nu de tenlastelegging en bewezenverklaring inhouden dat de verdachte heeft vertoefd 'in een wederrechtelijk in gebruik genomen gebouw, aan de [a-straat 1-10]' (feit 2), onderscheidenlijk de verdachte geen gehoor heeft gegeven aan de vordering 'de panden aan de [a-straat 1-10]' te verlaten (feit 1), is voorts niet onbegrijpelijk dat het Hof het verweer heeft verworpen dat het onder 2 tenlastegelegde niet strafbaar kan zijn, en de in de tenlastelegging van feit 1 bedoelde vordering niet krachtens wettelijk voorschrift is gedaan, omdat enkele woningen in die panden reeds langer dan twaalf maanden leegstonden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Verblijfsvergunning

Het eerste middel klaagt over de verwerping door het Hof van het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging op grond van artikel 31, eerste lid, Vluchtelingenverdrag.

Dit middel wordt aldus beoordeeld: Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat, zoals de Hoge Raad in zijn arrest van 6 november 2012, LJN BW9266 heeft beslist, uit de strekking van artikel 31 Vluchtelingenverdrag voortvloeit dat het openbaar ministerie in de op artikel 231 Sr gebaseerde vervolging van een verdachte die vreemdeling is en zich tegen de beschuldiging verweert met een beroep op de bescherming die deze verdragsbepaling beoogt te bieden, slechts dan ontvankelijk is indien onverwijld en zonder nader onderzoek door de strafrechter kan worden vastgesteld dat de stelling van de vreemdeling dat hij een vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag ongegrond is. In dat arrest is overwogen dat de beslissing op een asielaanvraag, en dus ook het oordeel omtrent de aannemelijkheid van het aan de asielaanvraag ten grondslag liggende vluchtrelaas, is voorbehouden aan de Minister en - na ingesteld beroep - aan de bestuursrechter en dat, mede met het oog op het voorkomen van tegenstrijdige uitspraken van de strafrechter en de bestuursrechter, de strafrechter zich in beginsel van een zelfstandig oordeel over het beroep van de vreemdeling op zijn vluchtelingenstatus moet onthouden. Daarbij is voorts benadrukt dat, mede gelet op de moeilijke bewijspositie die de vreemdeling heeft bij de onderbouwing van zijn beroep op de vluchtelingenstatus, de vreemdeling die wordt vervolgd ter zake van artikel 231 Sr ook een beroep op artikel 31 Vluchtelingenverdrag toekomt indien nog niet vaststaat dat hij aan alle voorwaarden voor erkenning als vluchteling voldoet.

Tegen deze achtergrond moet met het oog op een voor de praktijk van de strafrechtspleging zo eenvoudig mogelijk te hanteren regel thans worden aangenomen dat de vreemdeling niet behoort te worden vervolgd wegens het onmiskenbaar in het kader van zijn vlucht in het bezit hebben of aangewend hebben van vervalste documenten zolang, kort gezegd, op de door de vreemdeling gedane eerste asielaanvraag nog niet onherroepelijk is beslist. Daarom zal de strafrechter in die gevallen waarin de ter zake van het misdrijf van artikel 231 Sr vervolgte vreemdeling zich op de bescherming van artikel 31 Vluchtelingenverdrag beroept en

aangenomen moet worden dat op de - eerste - door de verdachte gedane asielaanvraag zal worden beslist, niet mogen aannemen dat de verdachte aan de voorwaarden voor het kunnen inroepen van de door artikel 31 Vluchtelingenverdrag geboden bescherming niet voldoet. In zo een geval, waarin geen sprake is van een onherroepelijke afwijzing van de eerste door de verdachte gedane asielaanvraag, is bij een strafvervolging ter zake van het in artikel 231 Sr strafbaar gestelde misdrijf geen ruimte om te onderzoeken of aan de overige voorwaarden van artikel 31 Vluchtelingenverdrag is voldaan en kan derhalve niet worden aangenomen dat de stelling dat de verdachte een vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet evident ongegrond is. In dat geval zal het openbaar ministerie niet-ontvankelijk moeten worden verklaard in de strafvervolging.

Blijkens zijn in 2.3.1 weergegeven overwegingen en het verhandelde ter terechtzitting in hoger beroep moet het ervoor worden gehouden dat de verdachte een asielaanvraag heeft gedaan. Waar het Hof niet heeft onderzocht of op de door de verdachte ingediende asielaanvraag onherroepelijk afwijzend is beslist, kan de stelling van de verdachte een vluchteling te zijn nog niet evident ongegrond worden bevonden en heeft het Hof het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging verworpen op gronden die deze verwerping niet kunnen dragen. Het middel is terecht voorgesteld.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: Hetgeen hiervoor is overwogen, brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven, het tweede middel geen bespreking behoeft en als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Herziening

Het Hof heeft in hoger beroep - met vernietiging van een vonnis van de Rechtbank 's-Gravenhage van 20 april 2004 - de aanvraagster ter zake van 1. 'opzettelijk voordeel trekken uit seksuele handelingen van een ander met een derde tegen betaling, terwijl die ander minderjarig is, terwijl het feit wordt gepleegd door twee of meer verenigde personen, meermalen gepleegd' en 2. en 3. 'een ander door feitelijkheden en door misbruik van uit feitelijke verhoudingen voortvloeiend overwicht bewegen zich beschikbaar te stellen tot het verrichten van seksuele handelingen met of voor een derde tegen betaling, terwijl het feit wordt gepleegd door twee of meer verenigde personen, meermalen gepleegd' veroordeeld tot een gevangenisstraf van 21 maanden, waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren. De Hoge Raad heeft het tegen dit arrest ingestelde beroep in cassatie verworpen bij arrest van 15 november 2011, nr. 10/01274.

De herzieningsaanvraag wordt als volgt beoordeeld: In zijn bij de aanvraag gevoegde verklaring bepleit [betrokkene 1] 'nader onderzoek' naar de overeenkomsten en verschillen tussen de drie aan hem voorgelegde foto's. Die verklaring levert dus niet een gegeven op als hiervoor onder 3.1 bedoeld. In zijn bij de aanvraag gevoegde verklaring analyseert [betrokkene 2] - omtrent wiens deskundigheid in een aangelegenheid als de onderhavige de aanvraag slechts vermeldt dat hij 'werkzaam is bij de stichting Vals Beschuldigd?' - het aan het Hof bekende dossier en komt hij tot een afwijkende mening. Die verklaring levert dus evenmin een gegeven op als hiervoor onder 3.1 bedoeld. Dat laatste geldt voor de bij de aanvraag gevoegde verklaring van [betrokkene 3] aangezien deze verklaart over een ander bordeel dan dat van de aanvraagster.

In haar bij de aanvraag gevoegde verklaring betoogt [betrokkene 4] dat niet de minderjarige [betrokkene 5] maar haar meerderjarige zuster [betrokkene 6] in het bordeel van de aanvraagster is aangetroffen. Voor het Hof heeft de verdediging hetzelfde betoogd. Het Hof heeft vervolgens de identiteit van de betrokken prostituee onderzocht en gemotiveerd vastgesteld dat het ging om [betrokkene 5]. De verklaring van [betrokkene 4] werpt daarop niet een zodanig ander licht dat aan de vaststelling van het Hof moet worden getwijfeld. Ook voor het overige behelst de verklaring van [betrokkene 4] niets wat zou kunnen worden

aangemerkt als een gegeven in de hiervoor onder 3.1 bedoelde zin. Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: